

Ting, hvortil der ikke er knyttet nogen Afgift til Staten, og som altsaa ikke have nogen finansiell Betydning. Ganske vist kunne Privilegier og Koncessioner under visse Forhold afføde Vanskeligheder, og den ærede Ordfører nævnedes i saa Henseende Flydedøkken paa St. Thomas. Under Forhandlingerne med Amerika har der været Spørgsmaal om, hvorledes den skulde behandles ved en eventuel Afstaaelse, men derfor kunde man ikke komme til, at en saadan Koncession eller et andet lignende Privilegium ikke kunde gives af den Regeringsfaktor, som har dette i Hænde, nemlig Administrationen. Jeg maa derfor her komme til det samme Resultat som ved Besvarelsen af det første Spørgsmaal: Det er igen et Forsøg paa at trænge ind paa Administrationens Omraade, som jeg ikke ser mig i Stand til at imødekomme.

Saa kommer endelig Spørgsmaalet om disse Anmærkninger. Jeg skal der ikke indlade mig paa en længere juridisk Udvikling, den Side af Sagen har Justitsministeren allerede ved 2den Behandling debatteret med den ærede Ordfører, jeg vil kun sige til den ærede Ordfører, at naar han undrede sig over, at det var mig, der stillede Forslag om, at disse Anmærkninger skulde udgaa, kunde jeg ikke rigtig forstaa hans Undren. Jeg synes, det maa ligge klart for, at der her ikke er Tale om Ting, der vedrøre min Stilling som Konseilspræsident i og for sig, men at der her er Tale om Hævdelsen af et Princip, som er gennemgaaende i alle Anmærkningerne, der derfor helst maatte tages under et, og at det da er rimeligt, at Regeringens Chef ogsaa tager dem under et. Hvis der saa er et eller andet, som er særligt for et enkelt Ministerium, kan det komme til Diskussion under det paagældende Afsnit. Det Princip, her er Tale om, er Hævdelsen af, at Finansloven ikke er det Sted, hvor der kan foregaa Fortolkning af eller Forandringer i de bestaaende Love, et Princip, som er fastholdt mange Gange, for denne Sag har foreligget, og som ogsaa den nuværende Regering agter at holde fast ved. Her er Tale om en Fortolkning af §§ 5 og 6 i Lønningsloven af 1870. Folketinget gør gældende, at Loven kan finde Anvendelse paa de honorarlønnede Stillinger, som her omhandles, Regeringen hævder, at den kun taler om Embeder og Bestillinger. Baade § 5 og § 6 nævner kun Embeder og Bestillinger, og ind under disse falde ikke de her omhandlede honorarlønnede Stillinger. Da den ærede Ordfører omtalte Formanden for Besty-

relsen for Statsanstalten for Livsforsikring og mente, at den nævnte Post ikke burde forenes med andre Embeder, brugte han netop det Udtryk, at det ikke vilde være heldigt, at en Embedsmand, som i Forvejen sad i et Embede, fik en saadan Stilling, men det anser jeg for en forkert Opfattelse. Disse honorarlønnede Poster ere netop ikke gjorde til Embeder. De ere kun lønnede med et i Forhold til deres Betydning lille Honorar, fordi man har villet sikre sig, at en Mand kunde paatage sig en saadan Stilling uden at være nødt til at skulle leve af det lille Honorar, fordi han var gageret paa anden Maade. Man har netop ønsket, at disse honorarlønnede Poster skulde kunne forenes med et Embede. Det er altsaa Regeringens Hensigt at fastholde, at den Fortolkning, Finansudvalget her gør gældende af § 5 og § 6 i Lønningsloven, ikke finder Anvendelse paa disse honorarlønnede Stillinger. Og naar den ærede Ordfører siger, at det er Regeringen, som har rejst denne Strid, maa jeg nedlægge Indsigelse derimod, hvad ogsaa finder Støtte fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Det er ikke Regeringen, som har rejst denne Strid. Enhver her i Salen vil vistnok være enig med mig i, at den Strid, som er rejst, er rejst af Finansudvalget, og jeg vil hævde, at Regeringen kun har fulgt den gamle Tradition og fremdeles ønsker at hævde det gamle Princip, at man ikke paa Finansloven bør fortolke eller forandre bestaaende Love.

Ordføreren (C. Hage): Det ærede Medlem for Odense (Scavenius) fremsatte en Del Bemærkninger angaaende de foreslaaede Konsulatposter. Han sagde, at han ikke havde forstaaet den ærede Konseilspræsident og Udenrigsminister saaledes, at denne har nægtet os Oplysninger om, hvilken Anvendelse der kunde være for den Konsul, han ønsker til Disposition. Jeg antager, at det ærede Medlem nu har faaet Syn for Sagen, om jeg saa maa sige, og selv har hørt, at det virkelig er Tilfældet. Den ærede Udenrigsminister siger simpelt hen: Jeg vil have en Konsul til min Disposition og vil ikke gøre nogen som helst Rede for, hvad han skal bruges til. Det er ikke, fordi vi i og for sig have nogen særlig Lyst til at foreskrive Ministeren, hvad en saadan Mand skal bruges til, men det drejer sig om, at vi ønske saadanne Oplysninger, at vi kunne skønne om, hvorvidt det er fornøftigt at give Penge til at have en saadan Mand. Men det er det,